KARİKATÜR

(1 Nisan balığı)

Sulh perisi — Buyurmaz mısınız?. .
Almanya — Teşekkür ederim, ben bulanık suda avladıklarımla karnımı doyurdum!

Garson şemsiye kullanıyor!..

— Nişanlının çok mu arkadaşı var?

— Çok mu da söz mü? Günde yirmi sigara içtiğini söyledi!..

— Sizin zararınızı kapamak için sizden dört tane portakal satın almayı teklif ediyorum!..

— Bu oda biraz dışarlak olduğu için saat on ikide on ikiyi on geçer!.

— Elini uzat, sevgilim..

— Israr etme. Evvelâ babamla konuş demedim mi ben sana!..

— Ne o, bayrak yerine adam mı çekmişler?

— Evet, gemi karantinada. Hastayı tecrit için en iyi yer bayrak direğidir!..

— A! Ne biçim şey! Köpek miyavlıyor..

— Tebdili kıyafet etmiş bir polis köpeğidir de kendisini belli etmek istemiyor!.

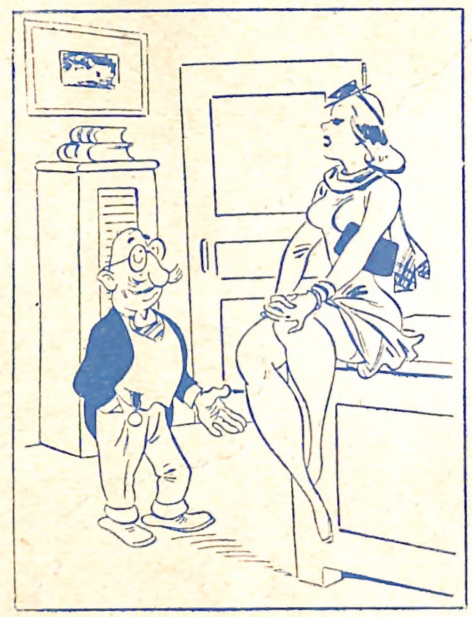

— Burada çalışmıya başladığınız günden beri yegâne arzum bir masa olmaktır!..

— Seni seviyorum sevgilim. Seni birinci mevki bir seyahat bileti ile, altı silindirli otomobille, iki apartımanla seviyorum!.

No. 170 CİLT: 7 YİL:4 FİATI 10 KURUŞTUR 30 MART 1939

Karikatür

İDAREHANESİ:
İstanbul: Ankara caddesi hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103. Telefon: 23031
Telgraf: İst. KARİKATÜR

Sahibi: SEDAT SİMAVİ

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye: Seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

HARP TEHLİKESİ ATLADI:
Demokrasi — Hamdolsun tehlikeli vaziyet bastırıldı!..

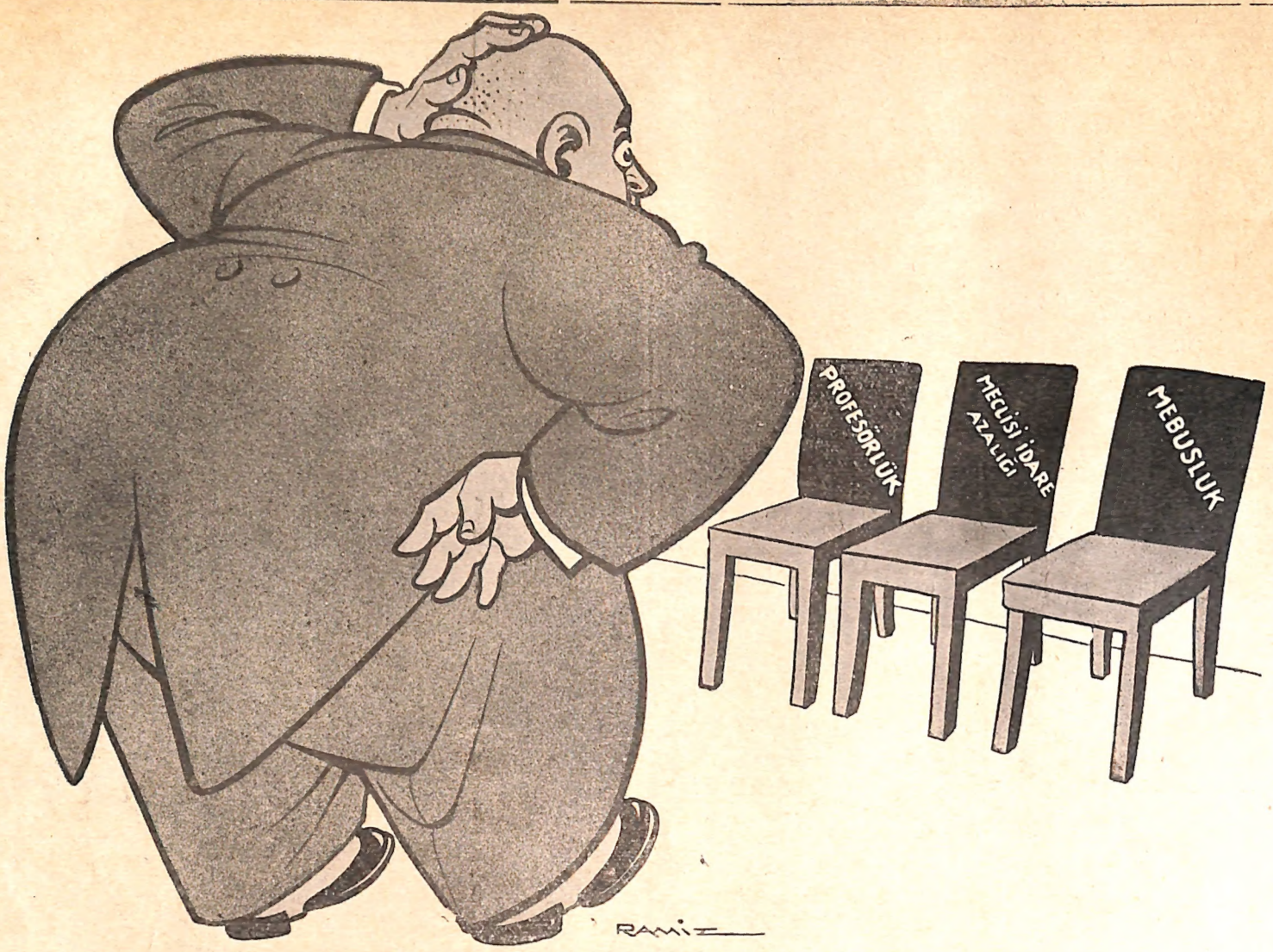

— Ben bu sandalyelerin üçünde ancak rahat ederdim, şimdi birinde nasıl oturacağım bilmem!..

KUVVET İTTİHATTADIR

— Ha geldi ha geliyor... Ha patladı ha patlıyor... Vallâhi kabak tadı verdi artık. Başlıyacağı varsa, başlasa da biz de kurtulsak artık.

— Neden bahsediyorsun?

— Neden olacak, muharebeden?

— Ne, muharebe başladı mı?

— Başlamadı ama, eli kulağında... Nerede ise top patlıyacak..

— Başlamadı da o halde Avusturya nereye gitti? Çekoslovakya ne oldu? Bunlar saklambaç oyununa karar verdiler de bir yere mi sindiler dersin? Yoksa iki komşu elele verip Almanyaya misafir mi gittiler? Naziler Çeklere boyun kestirip üzerlerinden atlıyarak birdirbir mi oynuyorlar acaba? Alman kıtaları motörlü top arabalarına binip güle oynıya kır gezintisine, petrol bahçeleri civarında kuzu yemiye mi gidiyorlar itikadındasın? Macarla Leh askerleri köşe kapmaca mı oynuyorlar? Nerede ise top patlıyacak diyorsun.. Ve minelgaraip! Muharebenin başlaması için top atılması şart mıdır? Büyük İskender top atarak mı kıtaları fethetmişti?

Benim bildiğim top atmak Ramazanda oruç bozmak için şarttır. Maamafih mutlaka top istiyorsan bazı demokrat devletlerin siyasetine yakından kulak ver. Bu politikaların topu hayli zaman evvel attıklarını pekâlâ farkedebilirsin.

— Canım şakayı bırak... Sence harp başlamış mı sayılır?

— Elbette... Hem daha geçen senelerde...

— Yahu akıl erecek şey değil.. Haydi top demiyeyim, vuruşma, çarpışma olmadan muharebe nasıl olur?

— Müsaade et... Sen, ben ve birkaç arkadaş kırda gezmiye gitsek... Şarkı söyliyerek, biribirimizle şakalaşarak yolumuza devam ederken karşımıza silâhlı biri çıksa: «Eller yukarı» diye bağırsa... Biz de ellerimizin yukarı kalkmasını sırtımızın yere yatmasına tercih ederek adamın dediğini yapsak... Silâhlı bizi soyup sovana yahut Âdem babaya çevirse ve elimize incir yaprağı yerine birer asma yaprağı vererek «Haydi arkadaşlar! Yolunuz açık olsun... Şehre girerken bu yaprakla münasip göreceğiniz yerleri kapar ve beni hatırlarsınız» dese biz ne oluruz?

— Soyulmuş oluruz..

— Hay ağzını öpeyim.. Demek ki, soyulmak için mutlaka boğuşmak, ölmek, yahut daha ehvencesi olarak dayak yemek şart değilmiş.. İnsan gönül hoşluğu ile nezaket dairesinde de soyulabilirmiş... Harbin de böyle nazikâne şekilleri neden kabul edilmesin?

—Vallâhi biraz hakkın olduğunu teslim etmemek kabil değil.. Ortada top, tüfek gürültüsü yok ama, Almanlar da durmadan yürüyorlar... Peki bunun sonu ne olacak?

— Sonu ne olacak? Harbi yapanların artık istedikleri bir şey kalmayınca tabiî sulh olacak... Harbin kendine yakışır sessiz sedasız, mukavelesiz muahedesiz bir sulh... Çemberlayn; «Ben size demedim mi cesaret edemezler» diye nutuk ve-

recek, Daladye; «Eğer kımıldanmıya cesaret etselerdi dünyanın kaç köşe olduğunu ona öğretecektik» diyecek... Hikâyeyi tabiî bilirsin...

Bir centilmen sokakta dolaşıken ensesinde bir tokat şaklar. Centilmen başını çevirir ve izbandut gibi bir adam görerek sorar: «Yaptığın şaka mı, ciddi mi?» Öteki cevap verir; «Ciddi elbette, ne sandın?» Centilmenin çehresi yumuşar; «Ucuz kurtuldun. Çünkü ben şakaya tahammül edemiyen bir adamım.»

— Ben de şakayı pek fazla sevmem. Ciddî konuşalım. Almanyanın tutumundan, ve durumundan hoşlanmıyan bir yığın devlet var... Bunlar bir araya geldikleri zaman herhalde onun en aşağı iki misli bir kuvvet meydana çıkarabilirler.. O halde neden bunu yapmıyorlar da..

— Anladım, müsaade et de sana bir ufak hikâye ile cevap vereyim. Şaka gibi görünür ama öyle değildir.. Dünyanın en büyük hakikatidir. Bir tarihte Hindistandan mı, İrandan mı pek bilemiyorum, hasılı o taraflarda bir memleketten bir hacı kafilesi kalkar. O zaman şimdiki gibi tren, otobüs vesaire yok.. Hacılar Mekkeye vaktinde yetişmek için haç gününden altı ay evvel merkeplere binerek şehirden hareket ederler.

Eski masal ıstılahınca az giderler uz giderler, dere tepe düz giderler, nihayet yolun üçte birini katettikten sonra dar bir boğaza varırlar. İnsana zaten ne belâ gelirse boğazdan gelir. Derken efendim geçidin başında bir tüfekli eşkıya görünür. Zalim herif tüfeğini omuzuna dayıyarak; «Durun hacılar, der, yoksa bir kurşunda hepinizi birden yakarım. Kurşun ne torpildir, ne bomba. Bir kurşunla bir kafilenin yakılması âdatı ilâhiyeye sığar şey değildir. Nihayet kuru sıkı bir palavradır. Hacılar bir kurşunun aralarından nihayet bir kişiyi öldüreceğini idrak etmiyecek adamlar olursa... Fakat hepsi ayrı ayrı düşünür: «Ya maazallah o bir kişi ben olursam», bu âkilâne mülâhaza üzerine hacılar eşeklerden inerler. Heybelerinden neleri varsa ortaya yığarlar; fazla olarak üstlerindeki kürk, gümüş saat nevinden lüzumsuz ağırlıkları da bırakırlar.

Eşkıya; «Allah razı olsun hacılar, der, hakikaten Hac sevabına girdiniz. Bir fakiri sevindirmek, yedi kere Haccüekber etmiye bedeldir. Şimdi binin bakalım merkeplere... Başınızı çevirmeden doğru memleketinize.»

Hacılar tıkır tıkır geldikleri yolu dönerler ve bir Cuma günü halk namazdan çıkarken şehre girerler.

TAHLİL:

— İdrarınızda fosfato - amonyako - manyezien ile veziko renal sellül epitelyaller, glikoz ve Kor asetonik var. Tedavisi için (elli) lira lâzım. Anladın mı?.

— Evet... Elli lirasını anladım!...

Ahali tabiî etraflarına üşüşür. Bazıları «Ağızlarımız mis kokuyor, Haccınız mübarek olsun. Hani bizim hediye tesbihlerimiz, hurmalarımız, zemzem şişelerimiz» derlerse de, kültür sahibi olanlar: «Be cahiller! Herifler şehirden çıkalı üç ay bile olmadı. Bukadar zamanda Hacca gidilip gelinir mi? Görülüyor ki, başlarına bir hal geldi. Bırakın anlatsınlar.» derler.

Hacılar macerayı anlatırlar: «Karşımıza bir silâhlı herif çıktı. Bizi bu hale getirdi» derler.

Karşılayıcılardan biri hiddetlenir:

— Yahu Hacılar, der, ne tuhaf adamlarsınız siz. Eşkıya bir, siz en aşağı yüz. Yüz kişinin bir kişiye kendini soydurması ayıp değil mi?

Hacıların arasında bir ulema varmış. Hiddetle cevap verir:

— Be cahil! Sen ne dırlanıp duruyorsun. Sen bilmiyor musun ki, ittihat kuvvettir. Biz yüz kişiyiz amma, müteferrik. O bir kişi amma müttehit.

Şimdi ben de sana ayni şeyi söyliyeceğim. O bir ama, kendi kendisile müttefik. Ne yapacağını biliyor. Kendi mihverinin öbür ucundakine bile yapacağını haber vermiye lüzum görmeden işe girişiyor.

KARİKATÜR

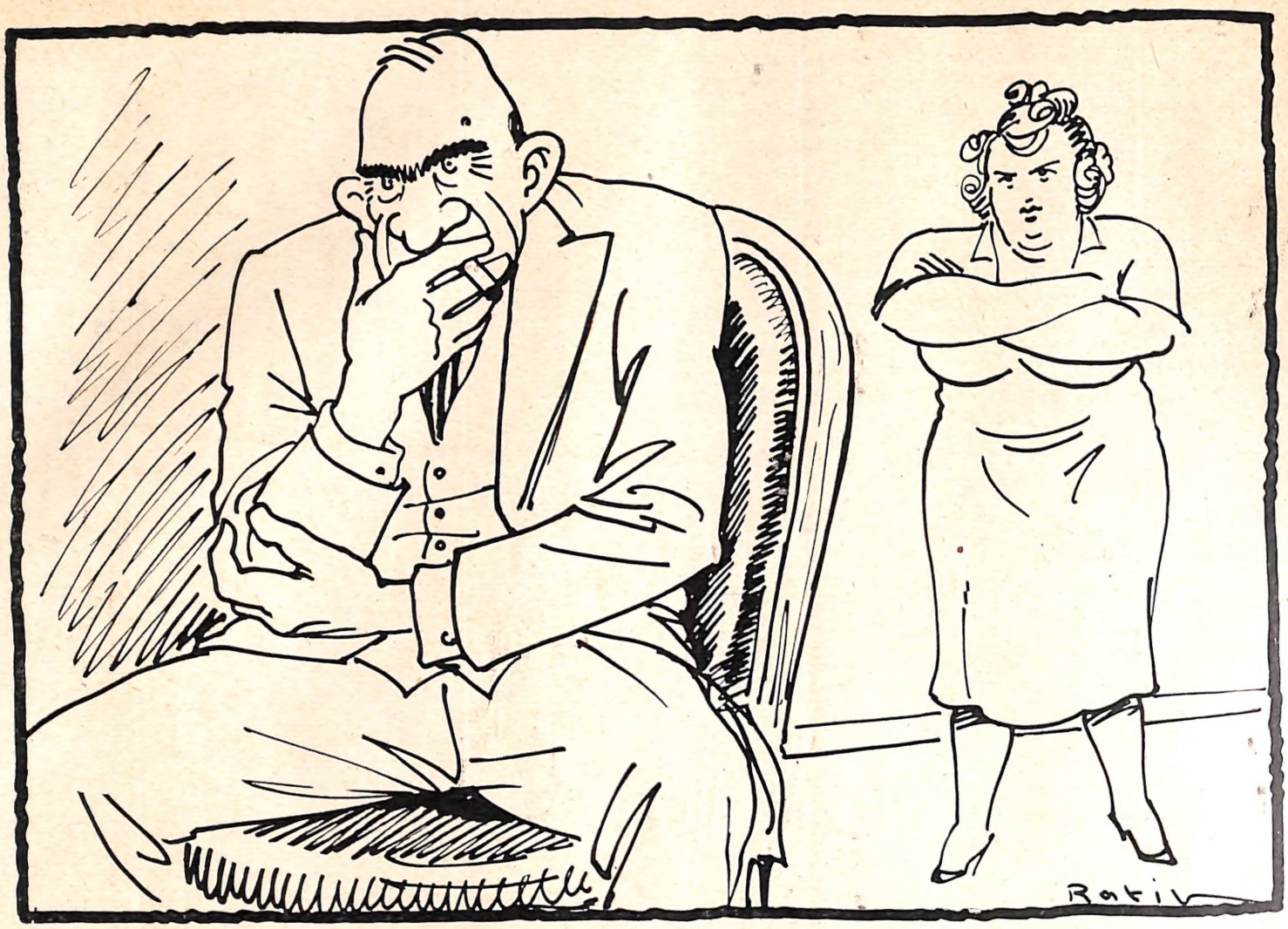

— Mebus olamadın diye ömrünün sonuna kadar düşünecek misin? Kalk, vakit geçirmeden bir meclisi idare âzalığı koparmıya bak!...

Haftanın Anketi:

İntihabat Mücadelesi

İKİNCİ müntehipler, Pazar sabahı, Üniversitenin konferans salonuna birer, ikişer gelmiye başladı. Mebus namzetleri listesinde ismi yazılı bulunan yüz kırk bir adet ehliyetli zatın yüzde doksan beşi, bahçede, koridorda, rey sandığının yakınında, uzağında, yer almıştı. Hepsi, kendilerini seçecek olanlara, en sevimli gülüşlerini, en tatlı bakışlarını gösteriyordu. Hepsinin pragramı muayyen olduğu için bu hususta uzun boylu söze hacet görmüyorlar, yalnız şahsî vaitlerle gönülleri fethetmek yolunu arıyorlardı.

Cümhuriyet gemisinin ikinci kaptanı Abidin Daver, vardiyada nöbet beklergibi, kapının önünde bir aşağı, bir yukarı dolaşırken tesadüf ettiği her ikinci müntehibe usulü dairesinde bir bahriyeli selâmı verdikten sonra:

— Önümüzdeki hafta bizim kotraya davetlisin..

Diyordu. Her ikinci müntehip de aynı suali soruyordu:

— Ne zamandanberi kotra aldın?

— Sen hemen reyini vermiye bak, ben otuz dört mebusun arasına karıştıktan sonra seni popayelken engine salmazsam o zaman söyle.

Eski Maarif müdürü, sevimli coğrafyacımız Saffet Ceylân da hiç bir müntehibi kaçırmıyordu:

— Sen Vefadan talebemsin, seni coğrafya şubesinden yetiştirdim, senin Mercandaki çalışkanlığını hâlâ hatırlarım, sana muallim mektebinde hocalık etmiştim, sen...

Aksakaldan yoksakala kadar herkes bu mübarek üstadın elini öperken, Niyazi Tevfik, öteden sesleniyordu:

— Çocuklar, beni unuttunuz mu? Burada bir şeyhülmuallimin var!

İngilizce muallimi Hatice Besim, ikide bir, Lokman ruhu kokluyor:

— Sandığa her rey atıldıkça yüreğimi bir çarpıntıdır kaplıyor, acaba atılan puslada ben var mıyım?

Diyordu. İkinci müntehiplerden bir bayan lâtife etti:

— Reyimi sana verirsem beni sandalla Göksuda gezdirir misin?

— Ben sandalla değil, vapurla bile karşıdan karşıya geçmem, kardeş.. İstersen Bebek sahilinde sana tepeleme bir tabak dondurma ikram ederim.

Halit Fahri Ozansoy sinirliydi:

— Şu reylerin tasnifi çabuk bitse de neticeyi bir an evvel öğrensem... Namzetliğimi koyduğumdanberi ne uykum var, ne de iştahım... Eserlerimdeki bütün yarasalar, baykuşlar, kertenkeleler başımın içinde dolaşıyor... İğne ipliğe döndüm.

Etem İzzet Benice, bir müntehibin kulağına fısıldadı:

— Reyini bana verirsen ben de sana romanlarımdan birini veririm..

Müntehip, lâtifeyi seven bir zat olacak ki:

— Romanını vermene bir şey demem, fakat okumıya mecbur edeceksen benden zor rey alırsın.

Diyordu.

Doktor İhsan Arif, rey kâğıdına kendi adını yazmıyan bir müntehibe yaklaştı:

— Senin böbreğinde kum var..

Adamın yüzü sararark:

— Sahi mi? Dedi, nereden anladınız?

— Ben mütahassısım, bir bakışta anlarım..

— Kurtulmak için ne yapmalı?

— Kolay: Rey kağıdından bir isim silip yerine benimkini yazmalı.. Yoksa, Allah saklasın, o kum taş kesilir!

Profesör Tevfik Recep, bu propaganda faaliyetine baktıkça yerinde duramıyordu:

— İlmi ensaç muallimi olacağıma ilmi mizaç âlimi olsaydım bugün işime daha çok yarardı.

Şükrü Esmer, otomobilinin penceresinden başını uzatarak, söylendi:

— Ah, şu seçicilere bir kere Amerikada Türk tarihini tahsil ettiğimi anlatabilsem...

Eski Kadınlar Birliği reisi Lâtife Bekir, tanıdığı kadın müntehiplere gizli gizli dert yanıyordu:

— Benim saylav olup olmadığım bir şey değil... Fakat ben saylav olmayıp da Nezihe Muhittinin seçildiğini haber alırsam, işte o zaman cinlerim başıma toplanır!

İktısat müdürü Asım Süreyya, düşünceliydi:

— İstanbulun mahlût yağlarından, sütlerinden, bayat sebzelerinden, meyvalarından midem bozuldu... Acaba Ankaraya gidersem tedavi edilebilir miyim?

Behçet Yazar, durmadan, bir şeyler karalıyordu. Dedim ki:

— Şimdi yazıp çizmenin zamanı değil, reyler toplanıyor, elini oynatacağına çesneni işlet.

— Aman sus, ömrümün en heyecanlı anını yaşıyorum... Saylav seçilmesem bile, bugünün hatırası olarak, yarın koskoca bir şiir mecmuası meydana çıkar!

Kulak misafiri

Öylesi kolay

Bir köylünün balçık yoğuran, üstü başı çamura bulanmış olan karısını okşadığını gören şehirli sorar:

— Böyle kirli kirli bir kadın okşanır mı?

Köylü cevap verir:

— Marifet böylesini okşamaktır.. Yoksa mis kokulu şehirli güzelleri dedem bile okşar!

Vali hasta

— İstanbul valisi yine hastalanmış.

— Şehirde yapılacak işleri göz önünden geçirince hastalanmamak elinde mi?

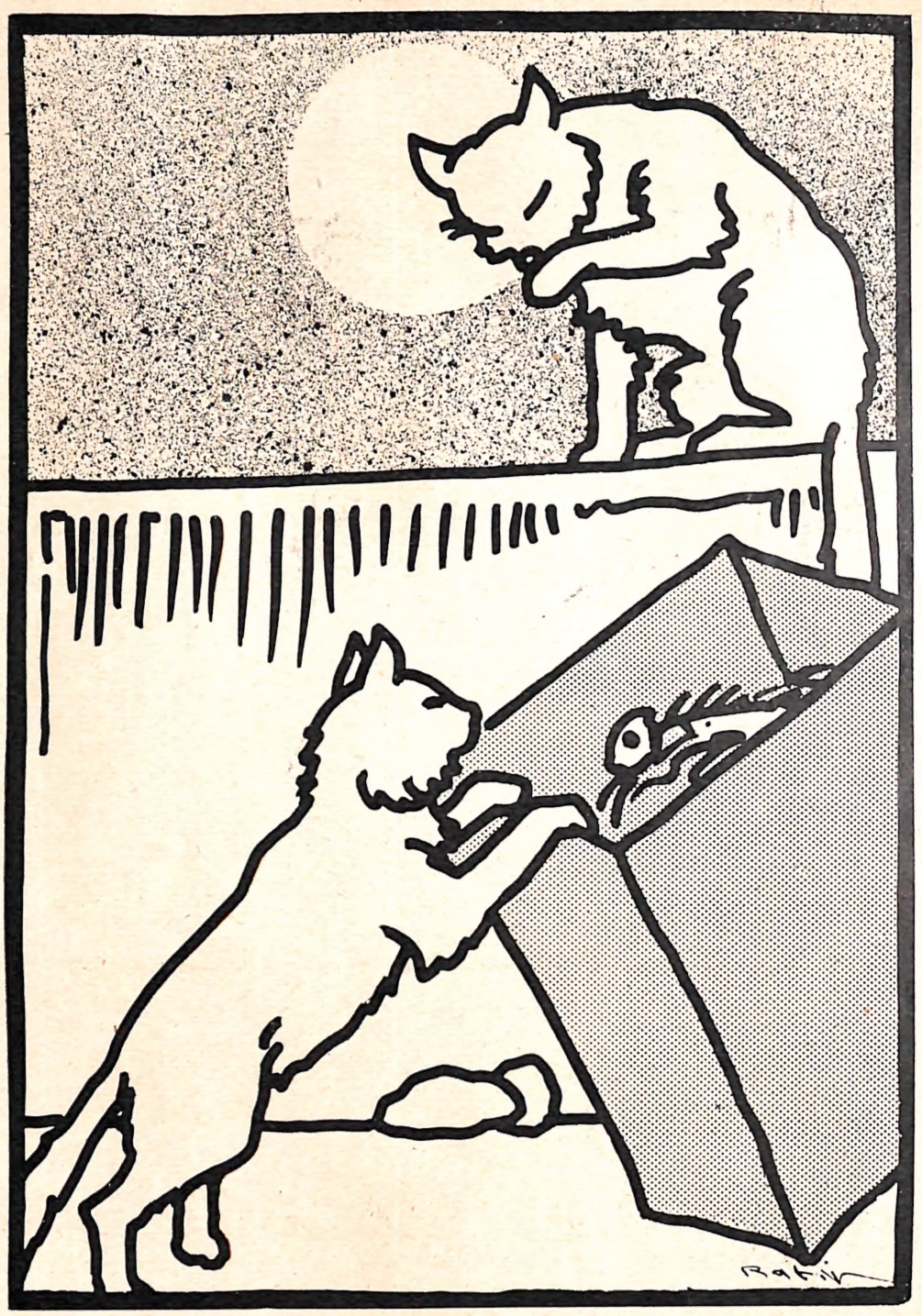

— Bizde bay mebus olamadı diye biribirlerini yemekten yemek yemek akıllarına gelmiyor ki, bana da bir şey kalsın...

— Bizde de bayan mebus oldu diye ziyafetten baş kaldırdığımız yok!...

Sporcular Ne diyor?.

Kurulmuş bir umumî spor direktörlüğü,
Yapılmış bu yolda da beş senelik bir plân.
Sormamışlar kırk yıllık sporcunun fikrini,
Epey almış, yürümüş bu işler, anlaşılan!

SELİM SIRRI

Ben girmeyin demiştim, girmiş takım oyuna
Seni gözüm böyle mi görecekti, Fenerim?
Korkum yok, evel Allah, Fener dağılsa bile
Ben Galatasarayı tek başıma yenerim!

ZEKİ RIZA

Adım Kelle İbrahim, monitörlük vazifem,
Vazifemin ehliyim, kabul etmem iftira.
Spordaki asayiş okadar berkemal ki,
Mesele oldu ayda aldığım elli lira!

İBRAHİM KELLE

Mektepten ayrılınca yalpaya düştü kulüp,
Tekne bir yanda kaldı, makine öbür yanda.
Makinesiz tekneyle, teknesiz makineye,
Barbaros kaptan bile edemez pek kumanda

ABİDİN DAVER

Selim Sırrı hocamız kendini tek sanmasın,
Bizdeki sporcular hep malûmül esami.
Memlekette spordan anlıyan bir değildir,
Bir bu şiri yazan var, bir de kulunuz Sami!

M. SAMİ

Salamon — Bu ne kepazelik, komşunun çapkin oğlunu dolapta yakaladim...
Kız — Baba, ticarette en büyük marafet müşterileri dolaba koymaktir diye sen söylemez miydin?!..

Küçük Hikâye:

SARHOŞ

TEMİZ ahlâklı, iyi kalpli bir adamdı. Ayni zamanda da zeki ve çalışkandı. Otuz yaşına kadar gayet mazbut bir hayat geçirmişti.

Bu derece kapalı ve sakin bir hayat geçirmesine ve dünyanın her zevkine yabancı yaşamasına razı olamıyan arkadaşları onu bir gece zorla meyhaneye götürerek içirmişler fakat bir daha ayıltmıya muvaffak olamamışlardı.

O akşamdanberi gece gündüz içiyor ve bir gün işrete fasıla vermiyordu.

Arkadaşları bazan ona nasihat etmek isterler:

— Hüseyin... Seninle biraz konuşalım.. Ne olacak bu senin halin? Diye söze başlarlardı.

Fakat o:

— Yahu... Bir insanın halinden ve istikbalinden bahsetmek ona en ciddî meselesinden bahsetmektir, derdi. İnsaflarına trup sıktığım herifleri... Sarhoş adama böyle şeyden bahsedilir mi? Patlamıyorsunuz ya. Elbette ben de ayılacağım. Edep dairesinde konuşur bunu halleder..

— İyi ama ne zaman?

— İlk fırsatta..

— İlk fırsat ne zaman gelecek?

— Elbette bir gün gelecek... Hadi Allah aşkınıza böyle abuk sabuk lâkırdılarla keyfimi kaçırmayın.

Arkadaşlar bir gün bir içtima yaptılar. Birisi:

— Bu zavallı oğlanın biz kanına girdik, dedi, bu gidişle yakında tahtalı köyü boylıyacak.. Ölürse bunun vebali bizim boynumuzdadır. Mutlaka bunun bir çaresini bulalım.

Ötekiler:

—Pekâlâ, dediler, karşımıza alalım konuşalım.

— Biliyorsunuz ki, dinlemiyor... Dinle-

mek için bir kerecik olsun ayılması lâzım..

— Peki ne yapalım?

— Bana kalırsa bunu korkutalım.

— Ne diye, sana dayak atacağız, yahut hapise sokturacağız diye mi?

— Onlara aldırış etmez..

— Ya ne diye?

— Öleceksin diye..

— Yaparız..

Arkadaşlar para ile bir tulûat aktörü tuttular ve ona doktor rolü oynattılar.

Sahte doktor:

— Bay Hüseyin.. dedi, rakıyı kesmezsen öleceksin.

Sarhoş telâşlandı:

— Yapma Allah aşkına doktor..

— Ben söylemiyorum, fen söylüyor..

Hüseyin düşündü:

— Mademki fen söylüyor. O halde fennî düşünmemiz ve bu mühim meseleyi fen ve ilim dairesinde müzakere etmemiz lâzım. Teslim edersiniz ki, böyle şey sarhoş kafa ile olmaz. Müsaade edin ayrılayım o zaman görüşürüz.

* * *

Arkadaşları yeni bir içtima yaptılar:

— Öleceksin demek de netice vermedi. Onu sen öldün diye korkutmalıyız.

Hep birden bağırdılar;

— Nasıl olur?

— Pekâlâ olur... Onu sızdıktan sonra benim evin alt katındaki mahzene götürür, tabut gibi bir şeyin içine yatırırız. Ayılınca şaşırır, birimiz ölü kıyafetine girer ve onunla konuşuruz. Zannederim ki, bu korkudan sonra aklını başına alır.

Arkadaşlar dediklerini yaptılar ve Hüseyini bir gece çırçıplak soyup beyaz bir çarşafa sardıktan sonra boduruma indirdiler. Sonra birdenbire ayılmasını temin için başına bir maşrapa su döktüler.

Sarhoş gözlerini açınca söylenmiye başladı:

— Vay anasını, diye söylendi. Sokakta sızmışız yağmur yağıyor.. Fakat garip şey, bu sokak nekadar karanlık.. Hem benim elbiselerim yok.. Hırsız mı soydu acaba? Fakat vücuduma sarılan bu örtü ne? Hırsız adamı soyduktan sonra herhalde böyle sarıp sarmalamaz. Burası ne karanlık yer... Ben neredeyim acaba?

O zaman karanlığın içinde beyazlı bir heyûlâ belirdi:

— Hüseyin, burası ahrettir, dedi, sen doktorun nasihatlerini dinlemiyerek içtin vefat ettin..

Sarhoş telâşla:

— Vah vah, dedi, ne yapacağız şimdi?

— Hiç! Ölü ne yapar?

— Sen de ölü müsün?

— Ben de senin gibi ölünciye kadar içmiş bir mendeburum. Nasihat dinlemiyenin hali böyle olur..

— Sen ne zaman öldün?

— Bir senedenberi.

Hüseyinin geniş bir nefes aldığı işitildi:

— Buna memnun oldum. Şu halde buranın her tarafını öğrenmişsindir. Haydi sevabıma önüme düş de bana burada rakı satılan yeri göster..

Kurbağa

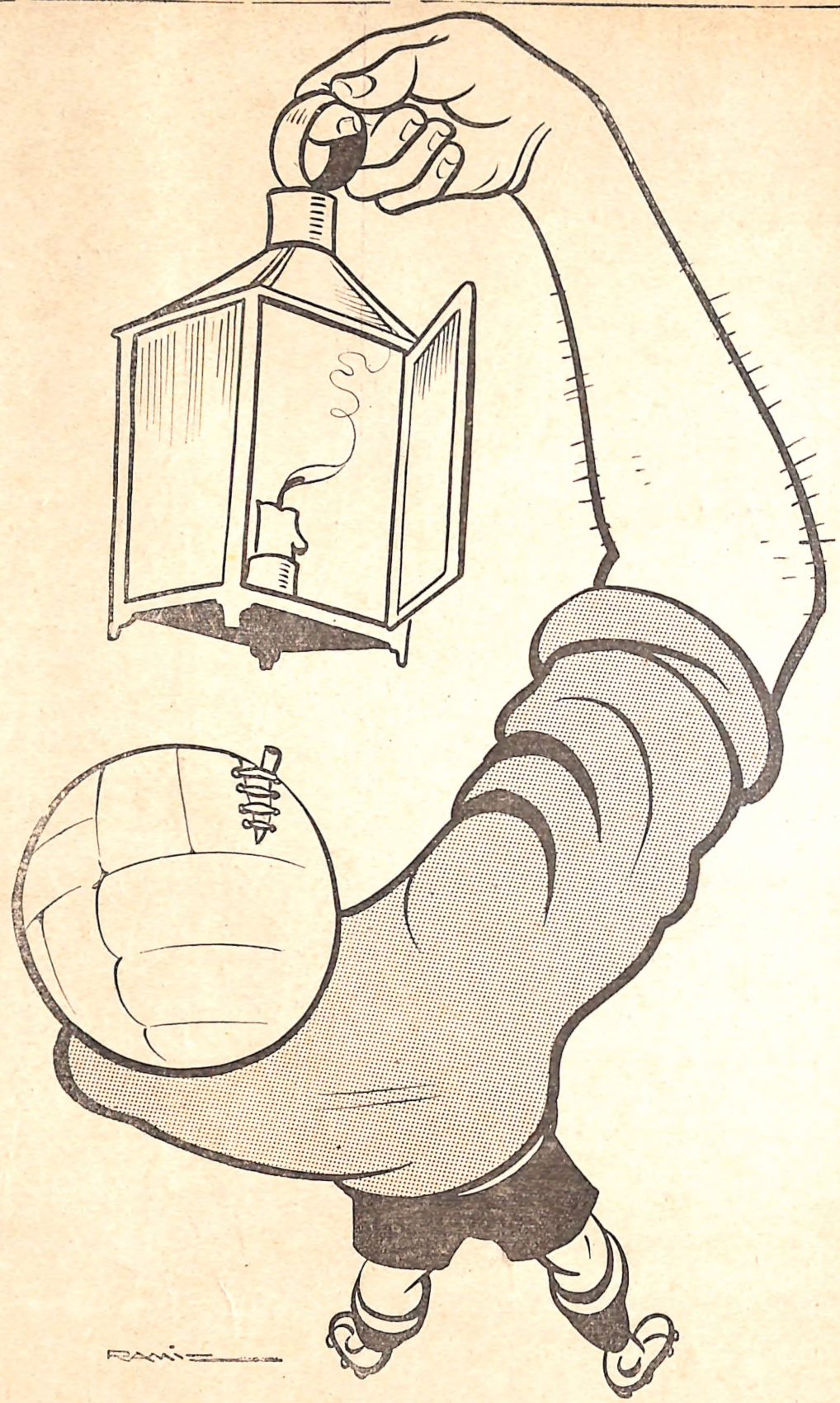

İDARECİLERİN FESH KARARINA RAĞMEN FENER FUTBOL TAKIMI OYUNLARINA DEVAM ETTİLER:

Futbolcu — Hamdolsun fenerim sönmekten kurtuldu..

Seçimden sonra

Hem listeye, hem de meclise girmek gibi çifte saadete kavuşan saylavlarımızdan birine, seçildiği gün, sordular:

— Şimdi neler yapmayı düşünüyorsun?

Saylav, düşünmeden, cevap verdi:

— Hemen ağzımın tadile bir yemek yeyip şöyle kâbussuz bir uykuya dalmayı!.

Adabı muaşeret

Talebelerin âdabı muaşeret gibi asrî bir dersten mahrum bulundukları sırada, muallim, sorar:

— Tahrir vezifeni versene, oğlum.

— Yazamadım..

— Neden?

— Akşam üstü top oyununa dalmıştım da aklımdan çıkmış..

— Öyle ise sana bir sıfır atayım da bir daha aklından çıkmasın.

Talebe, yerine otururken, yanındaki arkadaşına fısıldar:

— Yarından tezi yok, vazifeyi yazmalı, yoksa bu sene sınıfta çakarız.

Âdabı muaşeret dersi verilmiye başladıktan sonra, muallim yine talebeye sorar:

— Tahrir vazifenizi bana vermek lûtfunda bulunur musunuz?

— Vazifemi yetiştiremediğimi kemali hicapla arzederim..

— Sizi böyle bir mahcubiyete mecbur eden sebebi anlıyabilir miyim?

— Emredersiniz. Dün akşam, bedeni idman ile meşgul olmaklığım hasebile, bugün böyle bir vaziyete düşmüş bulunuyorum.

— Öyle ise, bedeni idman gibi zarurî mazeretlerden âzade olduğunuz bir sırada vazifenizi hatırlarsanız beni müteşekkir bırakmış olursunuz.

Talebe yerine otururken, arkadaşına, göz kırpar:

— Muallim, böyle ödünç para alır gibi kızara bozara vazife istemekte devam ettikçe ömrü oldukça beklesin, dursun.

Çabuk

Patron, güzel daktilosuna, siyah bir gözlükle beyaz bir takma saç uzattı:

— Çabuk, şu gözlüğünü burnuna, takma saçı da başına yerleştir..

Daktilo hayret etti:

— Ne var? Ne oluyor?

— Karım telefon etti, şimdi buraya gelecek!

Piyesin en güzel kısmı

(M..) e sordular:

— Tiyatrodaki yeni piyese gittiniz mi?

— Dün akşam orada idim.

— Güzel bir zaman geçirdiniz mi bari?

— Elbette... Hele bir an oldu ki, keyif ve neşeden âdeta haykıracaktım.

— Piyesin hangi kısmında?

— Son perde kapandığı zaman..

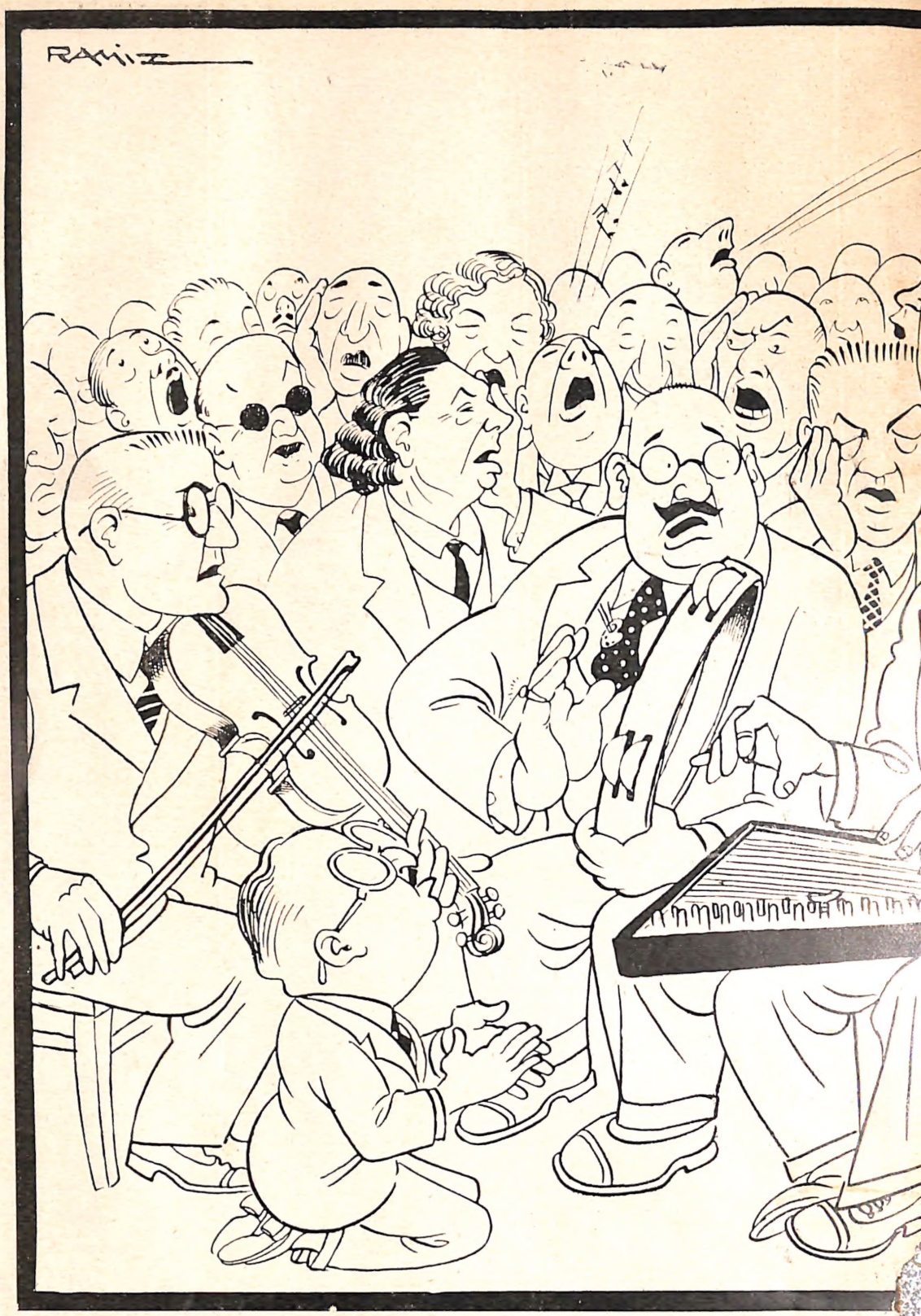

Mebusluktan ayrılanlar hep bir ağızdan —

HÂLÂ O

Taliin tutsam diye bir kere yakasından,
Koştum bütüm ömrümce bir hayal arkasından.

Ne olur ben de bir gün yan gelip uğraşmasam
Altın çıkarmak için mürekkep hokkasından?

Saadet kotrasile yabancılar gezerken,
Bir türlü kurtulamam ben azap takasından!

Henüz dudaklarından doğru bir söz duymadım,
Usandım, gitti bahtın tükenmez şakasından.

Dostumuz girmiş diye mebuslar listesine

Bugün yaklaşamadık

Mebusluğun keyfine d
Kalbimi hak saklasın

O büyük çarpıntıyı d
Hevesimi gizledim yü

Mebusluk, ısmarlama
Çıkmış gibi en usta b

Kiminin üstünde de b
Emanet almış gibi gö

çare kaderde var imiş ayrılmak!...

MEKTUP

ına cakasından.

cek söz yok amma,
im dakikasından!

namak arzusiyle,
Halk Fırkasından.

isedir kimine,
terzi makasından,

hazır kostümdür o,
ür başkasından.

Kimi mebus olamaz lâyık olduğu halde,
Çünkü yoktur haberi şirinlik muskasından!

Benim gözüm ne mebus, ne vekil olmaktadır,
Bir otom olsun, yeter, vazgeçtim markasından.

Akşam Eminönünden sapasağlam geçersem,
Sağ çıkmışım sanırım Kerbelâ vak'asından..

Milletin fırkasına sarıl, ey Çamdeviren,
Eğer tutamadınsa taliin hırkasından!

ÇAMDEVİREN

Deniz kazaları

Geçenki lodosta Kadıköy vapuru küpeştesinden bir deniz kazası seyretmiş olan bir arkadaş, müşahedesini şöyle anlatıyordu.

— Hava oldukça durmuş, dalgalar yatışmıştı. Zerzevat küfeleri yüklenmiş bir sandalın keyifli keyifli gitmekte olduğu görülüyordu. Karşıdan canavar gibi bir motör geliyordu. Koca Marmaranın o esnada iki geminin biribirine dokunmadan geçmesine nasıl mâni olduğunu kestiremiyorum. Motör bir torpil gibi sandalın ortasına çarptı ve bir anda onu iki parçaya ayırdı.

Bir an içinde suyun yüzü zerzevat sepetlerile dolmuştu. Pırasa ve lâhana yığınları arasında iki insanın dalıp çıktığı görülüyordu. Bunlar herhalde sandalcı ile sepetlerin sahibi olan zerzavatçı olacaklardı.

Motörün insaniyet ve vazifeperverliğine hayret etmemek kabil değil. Kazayı görünce hemen durdu. İpler ve kancalarla insanları ve suya dökülmüş eşyanın toplanabilecek olanlarını topladı ve yoluna devam etti.

Birisi sordu:

— Hangi gündü bu kaza..

— Geçen Pazartesi... Galiba 13 Mart..

Öteki gülümsedi:

— Yani Çekoslovakyanın ayni âkibete uğradığı gün.

Güç Şey

Trende bir adam arkadaşına dert yanıyordu:

— Önce intihap kudretinin nerede olduğunu soruyorlardı, şimdi de idare meclisi âzalığı, murakıplığı, olanların mebus seçilemiyeceğini, mebusların kendilerini tamamile Meclise bağlamaları lâzım geldiğini söylüyorlar..

— Doğru değil mi?

— Doğru mu, iğri mi, orasını bilmem.. Fakat ben bu şartlarla mebus değil, müntehibi sanî bile olamam da!

Nereye

Daima büyük hulyalar peşinde dolaşır, her zaman yüksekten atardı. Muradına ermemiş dâhîlerden birine benziyordu. Bir gün, karısile beraber, yüksek bir dağa tırmandı. Kazara ayağı kaydı, uçurumdan boşluğa doğru yuvarlandı.

Karısı dehşetle haykırdı:

— Nereye?

Kocası, boşlukta cevap verdi:

— Ebediyete!

Eski koca — Yüzüne daha kalın bir peçe ört diye her vakit söylüyorum.... Bak işte yine bakıyorlar!...

Birinci Sınıf Kılıbık

AHMET Çetinin evlenmesi, arkadaşları arasında, mühim bir hâdise oldu. Haftanın her gecesini bir eğlence yerinde, bazı gecesini de birkaç eğlence yerinde geçiren bu ele, avuca sığmaz gencin evlilik hayatı, bütün tanıdıklarına, tuhaf geliyordu. Hepsi bu aile saadetinin nekadar süreceği hakkında bir tahmin yürütüyor, içlerinde altı aydan fazla süreceğini düşünen bulunmuyor..

Fakat Ahmet Çetinin kat'î bir usulü vardı: İnsan ya tam bekâr olur, ya tam evli yaşar.,

Bu usule sadık kalan Ahmet Çetin, bütün tahminleri boşa çıkardı. Altı ay değil, bir sene geçtiği halde aldığı kadınla en küçük bir anlaşamamazlığa tesadüf etmedi, âdeta mesut bir hayat geçirdi.

Bu saadet, arkadaşlarını büsbütün sinirlendiriyordu. Onu tekrar aralarında görmek, her gece bir yerde ömür sürmek için ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Nihayet, onun erkeklik gururuna dokunmak suretile bir tecrübe yapmak istediler:

— Sen mükemmel bir kılıbık oldun, Ahmet!

— Anlamadım...

— Öyle ya... Eğer su katılmamış bir kılıbık olmasan arada bir bizimle bulunur, şöyle bir gece doyasıya briç oynardın.

— Eğer sizinle briç oynasam kılıbık olmaz mıyım?

— Eh.. oldukça.

Ahmet Çetin, o akşam, karısından gizlice izin aldı. Kadının ona mutlak bir itimadı vardı. Müsaadesini fena kullanamazdı. Kadın buna emindi. Gece, Ahmet Çetini aralarında gören dostları, çılgına döndüler,., İçlerinden:

— Bu birinci oyun... Arkasını görürsün.

Diyorlardı. Sabaha kadar briç oynadılar. Ahmet Çetinin müsaadesinden haberi olmıyan gençler bir fırtına umuyorlardı. Bekledikleri olmadı.

Bir zaman sonra yine Ahmet Çetine hücum ettiler:

— Sen birinci sınıf bir kılıbıksın.

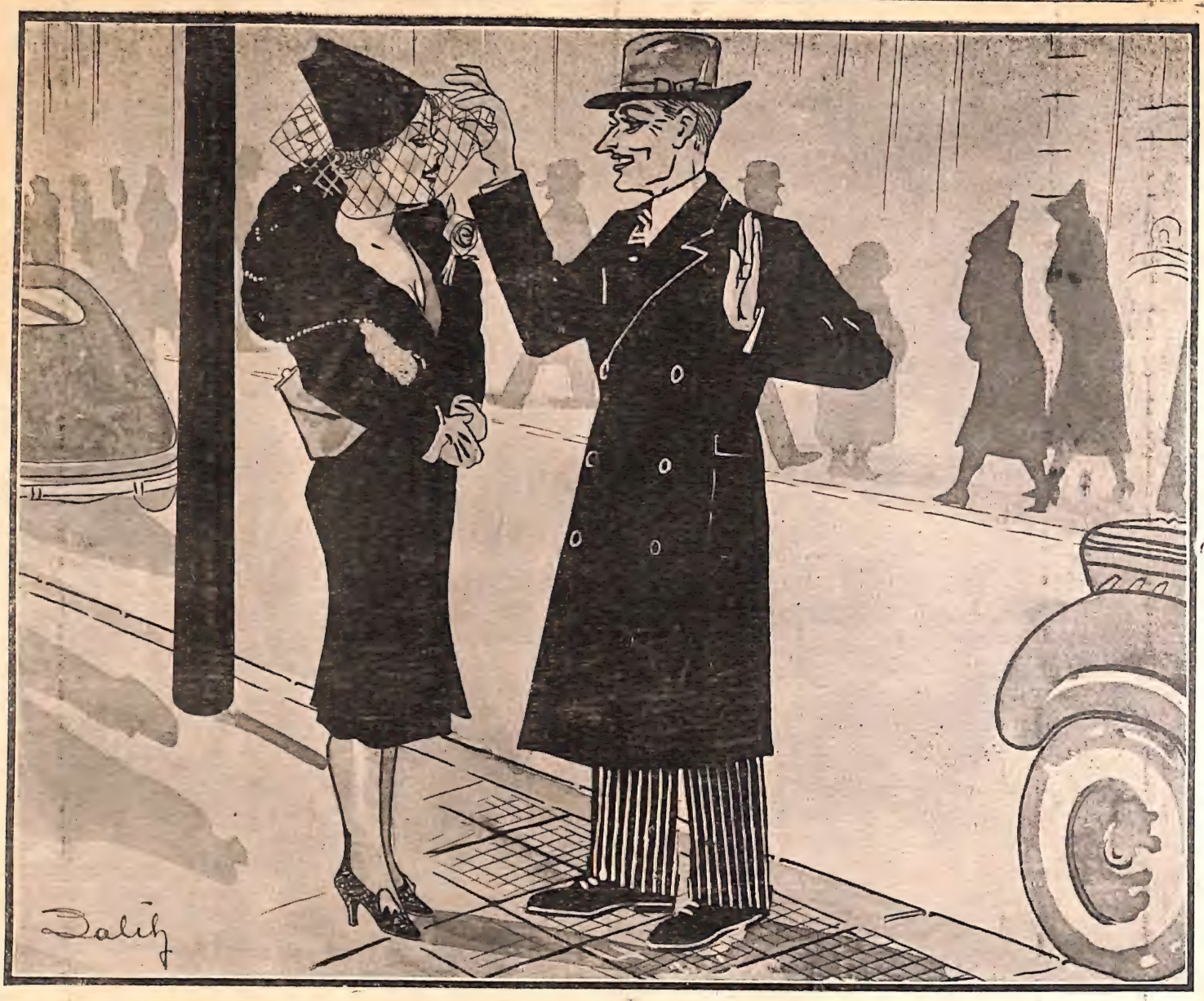

Yeni koca — Moda olsun diye bu güzel genç yüz kapatılır mı? Çıkar şu sıkıntılı şeyi kuzum!...

— Ne münasebet?

— Kılıbık olmasan, bizimle beraber gece içki içer, çalgı dinlerdin.

— Pekâlâ..

Ahmet Çetin yine evden izin kopardı. Arkadaşlarını bu hususta da mahcup etti. Sabaha kadar gazino, lokanta, bar, dolaşmadıkları yer kalmadı.

Ahmet Çetin evine bulut gibi döndü. Arkadaşları, bu sefer mutlaka kıyamet kopar diyorlardı. Fakat bu zanlarında yanıldıklarını anlıyarak üzüldüler..

Arası çok geçmeden, bir gün, yine Ahmet Çetinin etrafını aldılar:

— Sen kılıbıkların şahısın Ahmet!

— Yine mi?

— Öyle ya... Kılıbık olmasan bu geceki eğlencemize iştirak ederdin..

— Ne eğlencesi?

— Bir yerde buluşacağız, hepimiz beraber... Görsen, ne güzel kadınlar, ne inci kızlar gelecek... Vur patlasın, çal oynasın... Nasıl, kendine güveniyor musun? Erkeksen gelirsin..

Çetin bu son teklif karşısında şöyle bir yutkundu. Böyle kadınlı, kızlı bir eğlenceye gitmek pek hesabına gelmiyordu. Bunun için karısından izin almak imkânı da yoktu. Gitse kendisine gösterilen itimadı fena kullanmış olacak, gitmese erkekliği şüphe altına girecekti. Fakat kendisini topladı, kat'î bir sesle:

— Gelirim!

Dedi.

O akşam, esrarengiz bir eve gittiler. Odalar ısınmış, sofralar hazırlanmıştı. Gerçekten güzel kadınlarla inci kızlar, kanapelerde, koltuklarda pırıl pırıl dizilmişlerdi. Doğrusu, hepsi birer içim su idi.

Ahmet Çetin, fena bir vaziyette kalmıştı. Bununla beraber vaziyetini bozmuyor, saza, söze karışıyordu. İçki gittikçe tesirini göstermede idi. Bu tesir altında kendisini kaybedeceğini düşünen Ahmet Çetin, bir saniye, aklını başına topladı. Bu münasebetsiz eğlenceyi hazırlıyan evin sahibini yanına çağırdı:

— Bu kadınlar kim? Adlarını söyler misin?

Ev sahibi ihtiyar kadın hayretle:

— Nasıl olur? dedi. Bu kadınlar, bu kızlar, hep aile kadını... Namuslu familya... Onların adını nasıl söylerim?

— Aile kadını mı? Namuslu familya mı?

— Elbet...

Ahmet Çetin, ayağa kalktı, arkadaşlarına:

— Ben gidiyorum, dedi.

Herkes biribirine karıştı: «Niçin? Ne oldu?» diye haykırdılar. Ahmet Çetin kararını vermişti:

— Gidiyorum... Çünkü ben buraya hafif meşrep kadınlar gelecek sanmıştım. Halbuki buradakilerin hepsi namuslu imiş... Aile kadını olduktan sonra benim karımın kabahati ne? Onun yanına gidiyorum!

Boncuk

Hiddetten hayrete

Âşık, hiddetle, sevgilisinin üstüne yürüdü:

— Demek o adamla beni aldattın.

Sevgili, hayretle âşıkının yüzüne baktı:

— Bir Nisanın aldatma günü olduğunu söyliyen sen değil misin?

Yeni mebus

Yeni mebuslardan biri acele Ankaraya gitmiye mecburdu. Elindeki çantasile istasyona gelince fena bir haber aldı. Yarım saat sonra geçecek tren istasyonda durmuyordu.

Mebus bir parça tereddütten sonra istasyon şefinin odasına girdi:

— Ben dün mebusluğa seçilen (...) im dedi. Acele Ankaraya gideceğim. Ekspresi yarım dadika durdurmanızı rica ederim.

İstasyon şefi gülümsedi, hürmetle iğildi:

— Yarım saat evvel başka bir tren geçmiş, dedi, emrederseniz onu geri çevirelim.

Tarih

Çocuk:

— Baba, dedi, bir hesap vazifesi yapacağım. Fakat hocanın verdiği meseleyi bir türlü beceremiyorum. Bana yardım eder misin?

Baba düşündü:

— Söyle bakalım, dedi, meselenin içinden çıkamıyarak rezil olmak tehlikesi var ama gayret ederim..

Çocuk okumıya başladı:

— Bir bakkal kilosu on kuruştan yüz elli kilo zeytinyağı, on beş kuruştan elli kilo sadeyağ, on kuruştan yetmiş kilo beynir almış,.

Baba elini kaldırarak:

— Dur çocuğum dur, dedi, hocan sana hesap meselesi değil, tarih meselesi vermiş.

TIPKI BABASINA BENZİYOR

Bay, hayli geçkin, bayan buna mukabil nihayet otuz yaşında idi. Buna rağmen altı ay evvel nur topu gibi bir çocukları doğmuştu. Bir gece misafirleri gelmişti. Bunlardan biri çocuğu kucağına alarak bayana:

— Size nekadar benziyor, dedi.

Bayan cevap verdi:

— Herkes öyle söylüyor... Fakat bence doğru değil... Çocuğumuz daha ziyade babasına benziyor.

— Ben öyle bulmuyorum..

— Dikkat ederseniz göreceksiniz. Bebeğin ağzında iki dişi var. Babasının dişi de iki tanedir. Ötekilerin hepsi takmadır. Bundan büyük benzerlik olur mu?

U.un ömür ve dil

Papağanın en uzun ömürlü hayvanlardan olduğunu, bazan yüz seneden fazla yaşadığını söylüyorlardı.

Dinliyenlerden biri şüphe ile gülümsedi:

— Hiç zannetmem, dedi.

— Neden? Ne mâni var? dediler.

— Aklı olmıyan, buna mukabil dili mütemadiyen söyliyen mahlûku yüz sene yaşatmalarına imkân var mı?

Papağan

— Oh, oh; nihayet İstanbulumuz da imar edilecek, cennetten bir parça olacak... Yollar, rıhtımlar, tiyatrolar, operalar, stadyomlar, daha neler de neler..

— Hepsi iyi ama, bütün bunların arkasından da, ihbarlar, tahkikler, teftişler, raporlar, davalar sökün etmez inşallah!..

— Şu karşı apartımandan bakan genç dün bana ilânı aşk etti.
— Mektup mu yazdı?..
— Hayır, pencerenin önünde para saydı!...

İFLÂSTAN SONRA

Aşk, Heyecan ve İhtiras Romanı

— 3 —

Ferit artık kendini tutamıyordu:

— Sizinle dans edelim, dedi, otururşak sanırım ki, benim gözlerime de ayni hal olacak..

Genç adam daha şimdiden gözlerinin yandığını hissediyordu.

Leylâ:

— Nasıl olur, dedi, onu nasıl bırakırız?

— Ne çıkar?

— O şimdi âdeta hasta sayılır.. Ben onun nişanlısıyım?

— Nişanlılık vazifesi... Vah yavrum.. Ne kadar çabuk başladı bu vazifeler? Fakat o size karşı vazifesini düşünmedi.

— . . . . .

— Haydi Leylâ hanım... Bakın bu tango ne güzel?

— Uyanırsa darılacak..

— Biz de ona darılırız..

— Fakat..

— İlk defa görüşüyoruz... Fakat bana itimat ediniz Leylâ..

Ferit daima dans ederdi. Fakat o gece Leylânın elini elinde hissettiği zaman, bir daha artık ondan ayrlamıyacağını hissetti.

— Vukuata kendimizi bırakalım çocuğum, dedi, evet belki bu adamı yalnız bırakmakla fena bir şey yapıyor. Darılırsa ne yapalım, kendine başka bir nişanlı bulur. Size gelince, size ondan daha az zararlı birini derhal bulmak son derece kolay..

Biraz sonra dans esnasında kendilerine bir çiftin çarptığını hissederek âdeta uykudan uyanır gibi oldular. Adil ile karısı idi.

Adil — Bu ne dalgınlık, dedi.

Ferit kendini topladı:

— Biz de dalgınlığımız için size sitem edeceğiz.

— Ne yaptık?

— Bizi unuttunuz.

— Sizin için kaybolmak tehlikesi yoktu zannederim.. Balodayız, dağ başında değiliz ki..

— Keşke dağ başında olsak.. Orada hiç olmazsa iskandal tehlikesi yok..

— Ne söylüyorsun?

— Enişten uyudu. Daha doğrusu sızdı.

— Etme Allah aşkına.. O halde hemen yanma dönelim..

— Siz dönebilirsiniz. Fakat bizi rahat bırakırsanız memnun oluruz.

İki çift pistin ortasında durmuş konuşuyorlardı. Bereket versin etraftan kendilerine dikkat eden yoktu.

Ferit artık sarhoş değildi.

— Bu balo bir bakıma tarihî bir balo oluyor, dedi, bekâr kalmıya yemin etmiş bir insan, seve seve hürriyetini kurban ediyor ve siz de bu gece enişte değiştiriyorsun. Biz Leylâ ile evlenmiye karar verdik.

Ferit ile Leylânın evlenmesi bukadar sade olmuştu.

Leylânın doğum yıldönümü gecesi idi. Suadiyedeki köşkte dostlara balo veriliyordu.

Genç kadın bir aralık bahçede kocasına tesadüf etti ve konuşmıya başladılar:

— Eğleniyor musun Leylâ?

— Çılgın gibi... Keşke yıldönümü yerine ay dönümü yapmak olsaydı.. Her ay böyle bir gece geçirirdik..

— Çok güzel olurdu.. Yalnız başka bir noktayı da düşünmek lâzım gelir.. Her ay bukadar masrafı üzerine yüklenen bir aile bütçesinin hali acaba ne olurdu?

Leylâ üst dişlerile alt dudağını ısırdı.

— Anlıyamadım... Acaba fazla masraf ettiğimizden mi şikâyet ediyoruz?

— Hayır, öyle bir şey söylemedim... Söylemek için de sebep yok... Şimdiki halde yıldönümü sadece yıldönümüdür. Böyle bir daveti senede yalnız bir gece yapıyoruz.

— Hayır hayır.. Saklamıya çalışma.. Ben senin bu geceki masrafı fazla bulduğunu anlıyorum..

Ferit kesik kesik güldü:

— Nereden anladın?

— Bu gülüşteki ahenkten... Bu gülüşte karşısındakine lâkırdı anlatmaktan âciz kalan bir insanın ümitsiz sesi ve ahengi var...

— Çok şairane konuşuyorsunuz..

— Maksadınızı alayla saklıyamıyacoksınız.

— Biliyorsun ki, benim, senin bir parça eğlenmen için göze almıyacağım fedakârlık yoktur..

— Şimdi de yıldönümüm için yapılan bir eğlenceyi fedakârlık kelimesiile tavsif ederek başıma kakıyorsun..

Ferit güldü:

— Mademki «Senin bir parça eğlenmen için yapacağım bir fedakarlık yoktur» dedim. O halde o fedakârlığı da yapayım, bu güzel gecenin ışıkları, kahkahaları ve çalgı sesleri içinde seninle bir parça kavga etmiye razı olayım..

— Bana «Şairane konuşuyorsunuz», dediniz. Müsaadenizle söyliyeyim ki, siz de pek fazla, benim pek kalın olmadığımı zannettiğim kafamla anlaşılmıyacak kadar ince konuşuyorsunuz.

— Niçin?

— Fedakârlık ile kavga arasında ne gibi münasebet bulunabileceğini kavrıyamadım da onun için..

— Müsaadenle izah edeyim.. Her zaman olduğu gibi bu gece de eğlenmekle işe başladın. Fakat biraz sonra yine her zamanki gibi sıkılmıya başladın. Yüreğindeki o mel'un kurt seni için için kemirmiye başladı. Sıkılıyorsun, üzülüyorsun. Iık, ses, neşe seni rahatsız ediyor. Sinirlerinin gevşemesi için bir parça kavgaya ihtiyacın var.. Evet, bir parça münakaşra edersek, hattâ gayret edip biraz da gözyaşı dökersen ferahlık hissedeceksin. İşte ben de sırf bunun için seninle ufak bir kavga çıkarmak fedakârlığına razı olayım.. Daha rahat olman için seninle şu karşıki boş tarlalarda bir parça dolaşalım.. Haydi ver kolunu..

Leylâ: — Nasıl olur? dedi. Biz ev sahibiyiz... Misafirlerimiz var. Bukadar kişiyi bırakıp yabancı bir yere nasıl gideriz?

Ferit acı acı güldü:

— Burada yabancı değil miyiz?

— Ne münasebet?

— Şu bahçeyi, terası, rıhtımı dolduran insanlardan kaçta kaçını tanıyoruz.. Bir kısmı bizim dostumuz olduğunu söyliyen fakat arkamızdan kuyumuzu kazan insanlardır.. Öteki kısma gelince; onları bukadar da tanımıyoruz.. Bir yarım yabancının peşine dört tane tam yabancı takarak dolaştığı yerde kendimize nasıl «Evimizdeyiz» deriz. Demin havuzun yanında iki kişiye tesadüf ettim. Birisi bana: «Beyefendi, köşkün sahibi şu kapının yanında duran sarı uzun bıyıklı zat değil mi?» dedi. «Vallâhi ev sahibini bendeniz de tanımıyorum» dedim ve yürüdüm. Onun için karşı tarlalar bize kendi evimizden yabancı değildir ve bir kısmı ev sahibinin şahsını ve ismini bile öğrenmiye lüzum görmiyen bu asîl misafirler

emin olun yokluğumuzun farkınuda bile olmazlar.

— Ferit, bunlar nekadar acı lâkırdılar... Bana karşı için dışın zehir kesilmiş senin... Görüyorum ki, kavgaya asıl senin ihtiyacın var... O halde yürüyelim ve istediğin gibi konuşalım.

Karı koca caddeden geçerek karşı tarlaya daldılar.

— Şimdi derdini söyliyebilirsin Ferit.

— Derdim mi? hiç..

Leylâ bir kahkaha kopardı:

— O halde biz ne diye buraya geldik?

Ferit karısını okşadı:

— Cevap veremiyeceğim. Kavga etmek istiyoruz, fakat bunun için sebep değil... Bahane bile bulamıyoruz. Şu halde biz son derece anlaşmış mesut insanlarız. Bunu biribirimize tekrar ettikten sonra yine tanmadığımız yahut yarım yamalak tanıdığımız misafirlerimiz arasına döneriz.

Leylâ kolların ıkavuşturdu:

— Harp başlamıştır, hücumlarınıza başlıyabilirsiniz.

— Peki sevgili düşmanım. Vereceğin en küçük bir işaret üzerine hemen ellerimi kaldırıp teslim olmak vadile başlıyorum: Leylâ, biz fena bir yol tuttuk... Fazla masraf ettiğimizden ne zaman şikâyet etsem bana «Yapacağın bu muydu? Karısının masrafından şikâyet etmek bir erkeğe yakışır mı?» dersin. Bir gece sana vadettim; «Peki Yeylâ, mademki bu seni rahatsız ediyor. Sana bir daha paradan bahsetmiyeceğim. Ve her istediğini münakaşasız yapacağım. Bugün mücevherlerine ilâve edilecek nadide bir pırlanta yüzük, yarın bir kök, öbürgün bir yat istiyebilirsin benden.. Hayatımızı istediğin tarzda davetler, eğlencelerle doldurabiliriz. Yalnız bu gidişle bir gün kesemizin dibini göreceğiz. İşte o gün.. O gün ne olacağını ben de bilmiyorum» bu sözü tabiî hatırladın.

— Peki, şimdiden o vaziyete geldin mi?

— Hangi vaziyete?

— Kesenin dibini görmek vaziyetine.

— Hayır..

— O halde verdiğiniz söz nerede kaldı?

— Yalandan kavga çıkaracağım demedim mi? Onun için söylüyorum.

— Herhalde karımıza doğum gecesi için güzel bir hediye değil bu..

— O halde derhal keselim..

— Bilâkis zehirinizi boşaltınız. Hakikaten çok mu sarfediyoruz?

— Hatırı sayılır derecede güzelim.

— Bir doğum gecesi için..

— Müsaadenizle sözünüzü keseceğim meleğim. Bu gece bir doğum gecesidir. Geçen akşam bir yat eğlencesi idi. Geçen hafta fakir bir akraba çocuğu için bir düğün.. Bunlar uç uca gelince epeyce bir yekûn teşkil ediyor..

— Paranıza bukadar acıyorsanız yapmayın... Para için kavga çıkaracak bir kadın değilim.

— Siz para için kavga çıkaracak bir kadın değilsiniz. Ben de para için kavga çıkarmıya taraftar bir erkek değilim. Fakat buna rağmen paraya acıyorum. Çünkü boşuna akıp gidiyor. Sizi eğlendirmiyor.

— Ne malûm?

— Şakayı bırakalım Leylâ... Bu konuşma bizi istemiyeceğimiz kadar ciddî bir bahse sürükledi. O halde birkaç kelime ile tamamlayıverelim. Sen eğer eğlensen paraya da acımıyacağım. Fakat benim bütün emeğim daima boşuna gidecek ve sen daima hayatın hakikî mânasını anlamamış bedbin ve bedbaht bir kadın kalacaksın... Haydi şimdi dönelim. Çünkü söyliyeceğim başka şey kalmadı.

Bahçeye döndükleri zaman caz takımı bir tango çalıyordu.

Ferit: — Haydi Leylâ, dedi, biz de şu kalabalığa karışalım, bir kere daha dans edelim.

* * *

Leylâ, Alemdağı üzerinde hafif bir ağartı görerek saatine baktı. Üç buçuktu.

Genç kadın bu gece vaktin bukadar çabuk geçmesine hayret etti. Feritle o muhavereyi yaptığı zaman saat ancak on birdi. O zamandanberi birçok kimselerle konuşmuş, gezmiş, dans etmişti. Bu arada pek eğlenceli şeylere tesadüf ettiğini de hatırlıyordu.

— Devam edecek —

— Peki, sizi doktiloluğa kabul edeyim, fakat karımın şüphelenmesinden korkuyorum..

— Ondan yana merak etmeyin, sizi karı ız tavsiye ettil..

TARİHTEN ÇİZGİLER:

Düğün gününden evvel güvey evine gönderilen gelinin cihazından bir kısmı!...

Antika

Bildiği bir antikacıya giderek görülmiye değer yeni bir şey olup olmadığını sormuştu:

Antikacı — Elime bir fil dişi kâğıt bıçağı geçti, dedi, üzerinde Hint Raçalarından birinin damgası var.. Sizin gibi güzel antikalardan anlıyan müşterilerime saklamıştım.

Dedi ve bir çekmeceden bıçağı çıkardı. Müşteri bıçağı evirip çevirdikten sonra;

— Teessüf ederim, dedi, yahu bu porselenden yapılmış... Demek beni aldatmak istedin...

Antikacı yemin etti:

— Vallâhi değil... Herhalde filin dişi takma olacak..

Köylü doktor

— Bir köyden geçiyordum, bir küçük kulübenin önünde durdum. Kulübenin kapısında bir köylü vardı. Kendisine: «Sen nerede yatarsın?» diye sordum. Kulübeyi işaret etti: «İşte burada!» Tekrar sordum: «Ya öküzlerin nerede yatar?» köylü yine kulübeyi işaret etti: «Nah, burada!» Hayretle dedim ki: «Öküzlerle beraber yatılır mı? Hastalık düşüncesi yok mu?» köylü safiyetle cevap verdi: «On senedir öküzlerle bir dam altında yatarım, daha birinin bile hasta olduğunu görmedim!»

Kurabiyeler

Delikanlı mahallesindeki pastacıya girerek birkaç kurabiye istedi. Fakat kurabiyelerin son derece sert olduğunu görerek çıkıştı:

— Yahu bunları çekiçle mi kırıp yiyeceğiz. Sen artık kurabiye yapmasını unuttun..

— Büyüdün delikanlı oldun da kurabiyelerime mi kusur buluyorsun? Sen değil, senin baban daha dünyaya gelmeden ben yine bu dükkânda kurabiye yapıyordum.

Delikanlı hiç bozmadan cevap verdi;

— Orası malûm... Fakat yeni yaptığın kurabiyeler dururken ne diye bana onları satmıya kalkıyorsun?

Diş Doktoru diyor Ki:

Kısa bir müddet «RADYOLİN» kullandıktan sonra dişleriniz inci gibi parladıktan başka mikropların kâmilen mahvolduğunu; zararlı salya ve ifrazatın kesildiğini, diş etlerindeki iltihapların durduğunu ve nihayet ağzınızda lâtif bir rayiha başladığını duyacaksınız.

Gayet Temiz. Gayet Sıhhî. Gayet Ucuz

Her gün sabah, öğle ve akşam yemeklerinden sonra günde 3 defa dişlerinizi

RADYOLİN ile fırçalayınız.

Altıncı Cildimiz

KARİKATÜR'ün altıncı cildi 156 ıncı sayı ile tamamlanmıştır.

Kolleksiyonlarını ciltli olarak muhafaza etmek istiyen okuyucularımız arzu ettikleri takdirde altıncı cilt sayılarını hususî kapaklarımızla ciltletebilirler.

İstanbulda bulunan okuyucularımız Ankara caddesindeki satış mağazamıza müracaat ederek kolleksiyonlarını 50 kuruş mukabilinde ciltletebilirler.

Kolleksiyonlarını posta ile gönderecek olan okuyucularımız cildiye ve posta masrafı olarak 65 kuruşluk posta pulu göndermelidirler.

Ağız, bağaz, burun yollarile vücuda giren nezle, kızamık, kızıl, grip gibi bulaşıcı hastalıklardan korur. Yarım bardak suya bir kahve kaşığı Neosterin buraları hiç tahriç etmeden temizler, ağrılarını geçirir, fena kokularını izale eder.

Eczanelerde reçetesiz satılır.

«BUGÜNKÜ TÜRKİYE» formasile bu mükemmel eser tamamlanmış bulunuyor. Beher formasının fiatı 25 kuruştur. Ciltli olarak 250 kuruştur.

Beyhude ıstırap çekmeyiniz

Nevrozin

Bütün ağrıların panzhiridir

BİR KAŞE

NEVROZİN

bu muannit baş ve diş ağrılarını süratle izaleye kâfidir.

Romatizma evcai, sinir, mafsal ve adale ıztırapları NEVROZİN'le tedavi edilir. Nezle, grip ve bronşite karşı en müessir ilâç NEVROZİN'dir.

Nevrozini tercih ediniz

İcabında günde 3 kaşe alınabilir. İsmine dikkat, taklitlerinden sakınınız ve Nevrozin yerine başka bir marka verirlerse şiddetle reddediniz.

Dr. SUPHİ ŞENSES

İdrar yolları hastalıkları mutahassısı

Beyoğlu Yıldız sineması karşısı Lokler apartıman. Fakirlere parasız.

Tel: 43924

AKBA

Kitapevi — Ankara

Bütün mektep kitaplarının satış yeridir. Mektep kırtasiye çeşitleri en müsait şartlarla temin edilir, Tel: 3377

1939 modelleri gelmiştir.

CEP 10 Lira

Kol 12 Lira

iyi bir saat almak isterseniz saatçilerden ısrarla isteyiniz.

KARİKATÜR

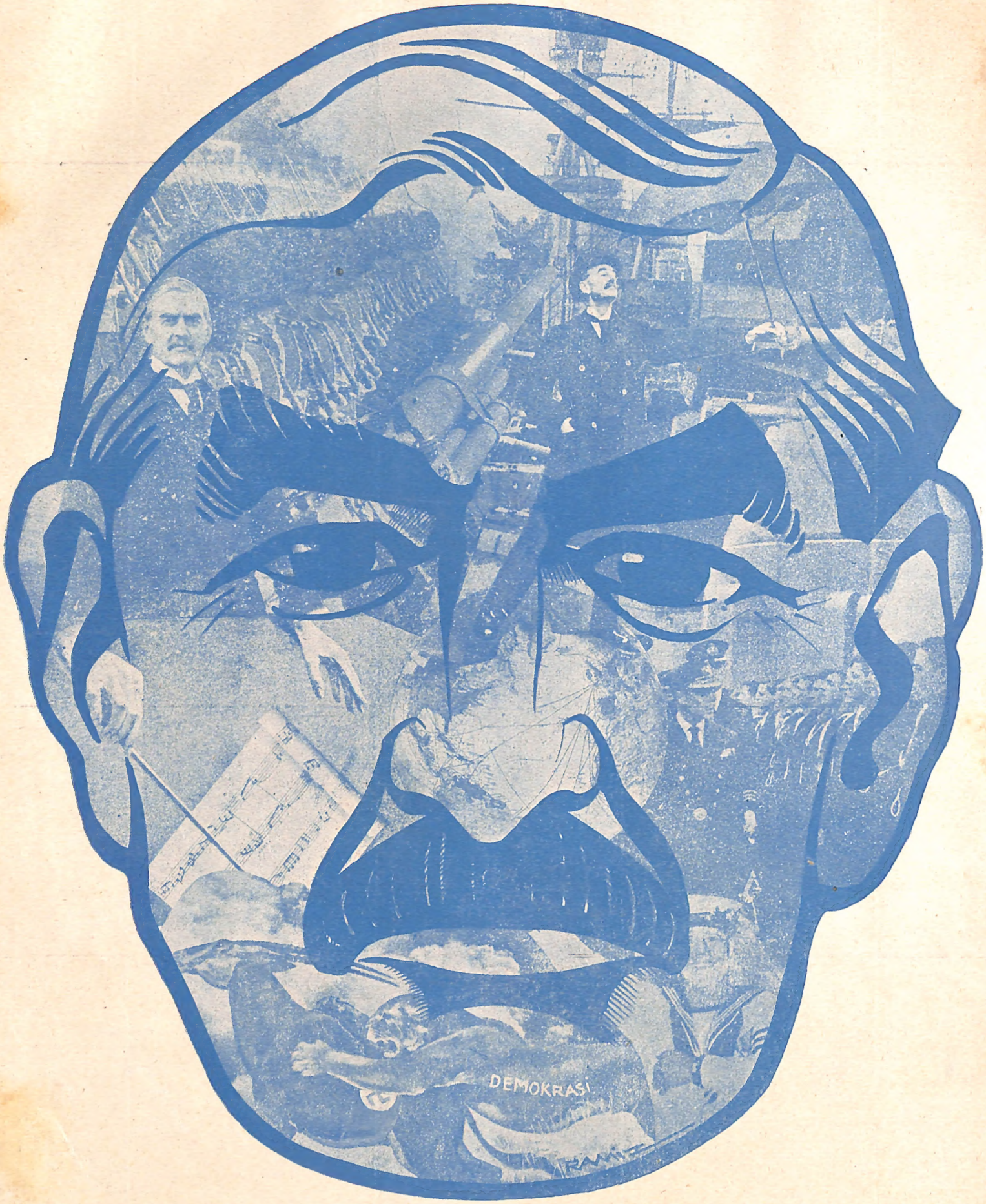

Meşhur Kafalar 2

BAY ÇEMBERLAYN!..

Basıldığı yer: Ahmet Sait Matbaası Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.